

neste, men skulle vi give en Lærestol, eller skulle vi, rettere sagt, udgive de sidste Stillingen, Universtitet eier, for at blive instruerede i en Methode, der bestaaer i saa overordentlig Lidt som i at komme en Draabe Belladonna i Piblingsøen, for at vi saa kunde drikke os Sundhed til igjennem vore Trærender? Det kan ikke være Hensigten. Jeg vil gjøre de ærede Medlemmer opmærksomme paa, at det Spørgsmaal, som her foreligger, angaaer en Løn, en Gage, et Levebrød, og Universtitet fremstiller sig for Diebliffet kun med en Overbalance af 900 Rb., medens det faaer et Tilskud af 10,000 Rb., saa at det, dersom det ikke fik dette Tilskud andetsteds fra, havde en Underbalance af 9,100 Rb. Dersom det ærede Medlem er tilfreds, naar han faaer denne Underbalance til at betale Lærerskosten med, og naar han faaer Stolen ovenikjøbet, saa skal jeg ikke have Noget derimod, men i et Diebliff, hvor Udgifterne til vort overbebyrdende lærde Væsen ere saa store, at de ere nærved at medføre Underbalance, vilde det være urimeligt at gaae hen og tænke paa at oprette et nyt Levebrød for en saa problematiff Videnskab, en Videnskab, som jeg har gjort opmærksom paa mere be- roer paa Mennekkendskab end paa virkelig Indsigt i og Studium af det menneskelige Le- gens Beskaffenhed, eller i de Medicamenters Virksomhed, som her er Spørgsmaal om. Det er jo en bekjendt Sag, at Grundprincipet i Homøopathien er, at man til Helbredelsen skal bruge de Midler og i den Mængde, hvori de hos et fundt Menneske vilde fremkalde de samme Symptomer som dem, hvorpaa den Sygdom kjendes, som man vil helbrede for. Det ærede Medlem (Haf) ryster paa Hovedet, men jeg skal dog sige ham, uaagtet det maaskee ikke er passende her at anføre, hvad der er passeret i et privat Selskab, at jeg har maattet antage, at han har været enig med mig i disse Betragtninger og har indrømmet mig, at, udgaaende fra det System, saa vilde man kunne curere en Mand, der var falden ned fra fjerde Etage og havde knækket sine Lemmer, ja næsten Halsen, forudsat at der endnu var Liv i ham, naar man blot kunde kaste ham op igjen, hvorfra han var kommen. Det er saa at sige Grundtrækket

i denne Videnskab. Læg vel Mærke til, at jeg paa ingen Maade forkafter den, jeg holder mig tvertimod overbevist om, at mange Men- nesker ville blive curerede ved denne Methode; men paa den anden Side holder jeg mig lige- saa overbevist om, at, dersom en eller anden af de ærede Herrer, her ere tilstede, kan tage det rette Ansigt paa og har det rigtige Antal Glas med de forskjellige Sukkerlugler, saa at han kan give nogle Sukkerlugler til En og nogle til en Anden og faae Folk til at troe derpaa, saa kan han ogsaa homøopathiff curere. Jeg har boet i Homøopathiens allerførste Nær- hed og hørt dens Klokke ringe hvert Kvarteer paa Dagen for dem, der gif ind og vilde vinde deres Helbred; jeg har mødt dem, naar de ere komne ud derfra med deres Sukkerlugler, og hvad have de gjort? De have taget alle Sukkerluglerne paa eengang, det har jeg seet med mine egne Øine, saa jeg ikke kan være i Tvivl om det, og de, der have gjort dette, have saa vundet deres Helbred ligesaagodt som de, der med megen Umhyggelighed have taget Pille for Pille. Dersom man for Maringer tilbage havde sagt: „Dpret en Lærestol for denne nye Videnskab, saa kunde man maas- kee have faaet Folk til at troe, at det var en Videnskab, som kunde doceres; men nu kan man ikke mere faae Folk til at troe det. For den, der med nogenlunde Alvor studerer de Sag, som er Grundlaget for al Lægevidenskab, er det en Bagatel at sætte sig ind i den hele homøopathiske Lægekunst, og han er i Grun- den inde i den, førend han ret har tænkt paa at sætte sig ind i den; det kommer kun an paa, at han kan offre sig til denne Tro og give sig til at curere homøopathiff iste- detfor paa den sædvanlige Maade. Det ærede Medlem maa forøvrigt lægge Mærke til, at det Forslag, som her ligger bag ved, at Enhver, der studerer Lægevidenskaben, skal skaffe sig denne Attest, som jo vel hoved- sagellig gaaer ud paa, at han skal hengive sig til denne Methode at helbrede paa, eller beholde den anden, gaaer jo løs paa at undergrave Troen paa begge Metoder. Den Læge, som stiller sig hen og siger: Vil du cureres homøo- pathiff, eller vil du cureres allopathiff, han har jo bragt det derhen til, at man siger til ham;